

BARTHA GUSZTÁV

INTERMEZZO 2.

Délelőtt átjáróház az első emelet 11-es számú irodahelyisége. Kopogtatás nélkül sorakoznak az ügyfelek, a hivatalbéli kollégák. Kelemen kartárs ügyiratokat, kérvényeket és elszámolásokat stempliz, iktat; Tamás űrlapokat nyomtat, iratokat fénymásol. Főnök és beosztott. A délutánt rajzolni lehet. Kelemen kartársnak – háttal ül az ablaknak – kontúrja éles, pattanásig feszül tömzsi felsőtestén. Sarokban álló íróasztalánál Tamás sovány alakját elnagyolja, – lágyítja a félhomály. Mentor kontra gyakornok.

Az emberek sikerért, gazdagságért, hatalomért törik magukat. Slussz, passz, ez a realitás! Még hogy főnöknek lenni silány dolog! Művészet, kitalálni ekkora sületlenséget!

A fekete lyuk csak lyuk, a határozatok: határozatok; a rendeletek: rendeletek. Mi bennük a logikátlanság, tükör a plafonon?

A megbízható hivatalnok kiengedi nadrágszíját, mikor leül, s behúzza, mikor feláll. Ne a pöcsére gondoljon! Első a kötelesség, a második: lásd az előző pontot. Egy plusz egyből következik a kettő; a kettő meg egyből a három... Így van? Na ugye!

Az ülőideg zsába nem örömförrás!

Adéloom köszönömért mos, főz odahaza, Ibike nyeli a pénzt. Fekete lyuk, hehe! Asz'ondja: hamm, és oda a havi fizetése.

Edzze a derekát! Különben nem lesz etyepetye, hegyire...

– Idő előtt elüli a pöcsét, Tamás.

A hegynek asz' mondod, ugorj tengerbe, és beleugrik. Betesséklni a hivatali taposómalomba egy elkényeztetett, önfejű protekcióst...

Kelemen kartárs ezúttal nem emeli fel remegő mutatóujját; húzgálja ki, tolja be sorjában íróasztala fiókjait. Mobiltelefonján matat. Feladat? Tamás szerint: időmorzsolás. Nem csönget, óreá se csöng senki. Nincsenek értelmezési problémái. Adélja menetrendszerű, péntek délutánonként a fürdőszoba csempefalát suvikszolja. Feneke kerek, a falióra ketyeg...

Tamás kész... kész slussz, passz! Ha nem a számítógépe előtt ül, és a fenekét vakarja, akkor Ibike, a főnök titkárnője körül legyeskedik.

– Szovjetek alatt valódi bőrből gyártották a nadrágszíjakat.

---

¹ „Caesarnak lenni – mily silány dolog!” (W. Shakespeare : Antonius és Kleopátra)

Mamutagyarból a fogpiszkálót.

– Logikus, nem logikus... Önre, Tamás, fényes jövő vár...

Ingyen konyha, aggok menhelye, közös sír.

– Brancsbeli, ahogy mondani szokás. A főnök unokaöccse, meg izé... Én a maga helyében... Hogy mondjam, a maga helyében tíz körömmel...

– Igen!

– Értelmes ember sikerről, gazdagságról, hatalomról ábrándozik. Egyszerű: vegye olybá az életet, amilyen. Az elődje, hogy tudja, már osztályvezető!

– Karrierista pöcs.

– Nem a márkás farmernadrágjait koptatta a széken. Kérdőív, terepmunka! Kötni a macskát a kóréhoz, kinek hiányzik az?

– Szociológiát végeztem.

– Vegyen fel zakót, hordjon nyakkendőt, és... és viselkedjen. Ezt nem én tanácsolom, a főnök üzeni. Ad egy: a létbiztonság, a második: lásd az első pontot. Az egyenes derék, életbevágó. Az ülőideg zsába nem örömforrás. Behúzza a nadrágszíjat, kiengedi a nadrágszíjat... Szép az öve. Valódi bőr?

Szűr-reális giccs, gatyamadzag.

– Tegnap vásároltam, száz hernyómba került.

– Száz hrivenybe!

Kelemen kartárs íróasztala valóban bútordarab, van mibe kapaszkodnia. A hallgatás nála hasi légzés. Beszív: egy, kettő, három, négy; kienged: négy, három, kettő, egy... Realitás? Az alosztály nélküli főosztályok elszámolásainak, statisztikai kimutatásainak bezzeg nem számol utána. Tamás szerint: edzése van. Harmincadik éve stempliz, hajlong előre, hátra süketen és vakon íróasztala mellett.

Asz' mondják: senki sem szent a hivatalában.

– Nekem az, reneteg! Jó, ha húsz hrivenyes műbőr vacakra telik.

Szegény hivatal!

– Képzelve, Adél, karácsonyra, hőzentrágerrel ajándékozott meg. Hol hagyta az esztét!?! Mint ha nem tudná, hogy osztályvezető vagyok, nem egy pókhasú irodaszolga. Na, adtam én neki hőzentrágeret, de olyat, hogy azóta is emlegeti.

– A terepmunka nem viselkedés. Tarol az alkohol, a narkó, az AIDS... A társadalom...

– Tudom, mi a társadalom. Száz hriveny akkor is sok pénz egy nadrágszíjért.

– A telep fekete lyuk, szociológiailag nincs felmérve. Hogy magyarázzam...

– Csendesebben. Jó fülnek nincs fal.

– Nyeli a segélyeket, a határozatoknak, rendeleteknek sincs foganatja. Mert logikátlanok. És miért? Mert az előállt helyzetet próbálják kezelni, nem a kiváltó okokat felszámolni. Szociológiai felmérésre lenne szükség, össze kellene állítani egy kérdőívet...

Kelemen kartárs az órájára sandít. Az ülőideg zsába nem örömforrás! Egy, kettő, három, négy... Mindjárt négy óra. Négy, három, kettő, egy... Adél káposztáspaszulyt főz vacsorára. A péntek tejes nap. Első az egészség, ad kettő, lásd az első pontot. A siratás, rívatás, a drága fogak csikorgatása kinek se használ. Tükör a plafonon, ahogy a főnök mondja. A főnöknek mindig igaza van— a társadalom alól, felül szennyes dolog, ostobaság turkálni benne.

Egy plusz egyből, következik a kettő; a kettő meg egyből a három... Az emberek sikerért, gazdagságért, hatalomért törik magukat. Ibike nyeli a pénzt, tönk a széle.

– Ne játssza itt a világfit, nősüljön meg, Tamás. Keressen egy kezes, begyes leánykát, oszt' etyepetye, hegyire... Használja a pöcsét, nehogy úgy járjon, mint az egyszeri filctoll.

– Maga... maga egyáltalán nem figyel rám!?

Második hónapja figyelem.

– Köti és köti a macskát a kóréhoz! Mivel állok hétfőn szőnyegre, mi jót mondjak magáról a főnöknek? Hogy még mindig kemény a kobakja, juszt is meg akarja váltani a világot?

– Majd csak kitalál valamit. Nem az én kudarcom.

Kelemen kartárs háta mögül váratlanul előbukkan a Nap.

Kelemen kartárs sietve nyúl a fiókok után, markolja baljába mobiltelefonját.

Kelemen kartárs orrára szemüveg kerül, homlokráncai elmélyülnek.

Kelemen kartárs petyhüdt arca rákvörös lobot vet.

Kelemen kartárs megfoghatatlan: íróasztalán aktahegy tornyosul, nagyot koppan az iratfűző. Holott Tamás szerint: nincs sodra, lehetetlen onnan kihozni. Az éles kontúr... kibolyhosodott, slussz, passz!

– Itt vannak ezek az akták, sürgősen készítsen minden egyes iratról három darab fénymásolatot! Vigyázni a fűzéssel! Nincs keverés, kavarási!

– Négy óra a perceken!

– Mindeközben, a hetes számú úrlapból nyomtat kétszáz... ponto-sítok, háromszáz példányt.

– Lejárt a munkaidő!

– Mit hangoskodik, ugrabugrál?! A megbízható hivatalnok behúzza a nadrágszíját, mikor feláll. Túlórázni fog.

– Ez nem igazság!

– A főnöknek mindig igaza van. Vagy mehetsz le is meg fel is. Még hogy főnöknek lenni silány dolog!

– A nagybátyám...

– A pöcse tele van veled. Ibike a pipije. Örömforrás. Adéloom, füstöltcsülkös káposztáspaszulyt főz vacsorára. Asz' mondják a kollegák, nagyon tud főzni, az arany se ér többet a kezénél.